

In Mojave zorgde ik dat ik een hoop praktische dingen gedaan kreeg. Ik waste mijn kleren, deed boodschappen, gooide de tank vol en waste de auto en ik wist zelfs voor Skip een paar strijplaatjes en een stelletje Kid Kosmopoppetjes op de kop te tikken.

De stad was leeg aan het lopen. Overal zag ik zwaar-bepakte auto's. Bedden, banken en grote tv-toestellen werden naar buiten gedragen en vastgesjord op aanhangwagens of autodaken. In supermarkten was het een zootje en dringen geblazen bij de leegegegraaide schappen – onrust trok door de lange rijen, mensen gluurden naar elkaar alsof ze wachtten op het moment dat het plunderen zou losbarsten.

Overal zag ik gespannen zelfgenoegzame mannen voortploeteren met vrouw en kinderen op sleeptouw en voor een elektronicazaak stond een groep tienerjongens geposteerd, met automatische geweren, walkietalkies en kogelvrije vesten. Ze probeerden er ernstig en grimmig uit te zien, maar de bestudeerde gezichten die ze trokken hielden niemand voor de gek – ze vonden dit geweldig.

Ik zat een poosje alleen buiten bij een hamburgerrestaurant een stuk appeltaart te eten. Het hele terras lag er leeg en stil bij, afgezien van een jongetje dat dodelijk verveeld in zijn eentje op en neer aan het stuiten was in een geel springkasteel dat bij de ingang stond. Het viel me op dat hij in zijn broek had geplast: een grote donkere vlek liep langs heel zijn broekspijp tot aan zijn schoen. Hij kreeg mij in de gaten en onze blikken kruisten elkaar. Hij grijnsde en miste meer tanden dan normaal leek.

Spring met me mee! riep hij.

Ik keek om me heen. Wij waren de enigen.

Waar zijn je mama en papa? vroeg ik.
Overall, antwoordde het jongetje.